

Kelly Rimmer

ema
pihtimus

Vapustav lugu tulvil
ootamatuid pöörideid

**Kirjastuselt Ersen ilmunud
Kelly Rimmeri raamatud:**

Mina ilma sinuta
Salajane tütar
Ema pihtimus

Kelly Rimmer

ema
pihtimus

Inglise keelest tõlkinud Tiina Kanarbik

ERSEN

Kelly Rimmer
A Mother's Confession
2016

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, karakterid, asutused, organisatsioonid, kohad ja sündmused, mis pole avalikkusele teada, on kas autori kujutlusvõime vili või fiktsioon. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, kas surnud või elavatega, sündmuste või tegevuskohtadega on täielik kokkusattumine.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

A MOTHER'S CONFESSIOIN © Kelly Rimmer 2016
All rights reserved.
© 2017 Kirjastus ERSEN

M09329917
ISBN 978-9949-82-130-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

S.-ile ja J.-ile

*Kui vaatan oma praegust elu,
näen õisi, mis on võrsunud
sinu külvatud headuseemnetest,
ja olen alatiseks tänulik.*

ESIMENE PEATÜKK

Olivia

Enamiku ajast püüavad inimesed juhtunust rääkimist vältida. Isegi kui see trikk ebaõnnestub ja ebamugav teema ikkagi tõusetub, jäävad nad ohumärkide taha pidama... eriti nende ohumärkide, mida *mina* polnud miskipärast märganud.

Ma saan sellest aru, tõepoolest saan. Kui olid olemas ohumärgid, mida mina tähele ei pannud, siis on see mu enda süü. Mind on palju lihtsam süüdistada kui surnud inimest. Kui ohumärgid olid olemas, siis see tähendab, et kogu seda olukorda oluks võimalik vältida – ja *see* omakorda tähendab, et inimesed saavad vältida selle juhtumist nende endiga. Nad peavad olema vaid valvsamad, kui olin mina – vaene rumal Olivia... nii pime selle suhtes, mis toimus otse tema nina all, tema oma mehe mõtetes.

Mina tahan sellest rääkida, aga mitte neist kuradima hoiatusmärkidest. Ma tahan lihtsalt tema nime öelda. Tahan seda vihaga karjuda ja leinates nuuksuda. Peamiselt tahan kuulda end ütlemas neid sõnu valjusti välja – ilma et tunneksin, justkui paneksin ebamugavust tundma kelle tahes, kes viibib koos minuga siin ruumis.

Mu mehe nimi oli David Wyatt Gillespie. Surres oli ta kolmekümne seitsme aastane. Ta oli linnavolinik ja ühel heal päeval pidi saama linnapeaks. Ta oli kümme aastat meie linna kriketimeeskonna kapten ja ülikooliajal mängis selle esindusmeeskonnas jalgpalli. Ta rääkis alati, et oleks võinud saada elukutseliseks, kui ta poleks olnud niivõrd keskendunud kraadiõpingutele äri alal.

Siin, Milton Fallsis, pidas ta täisteenindusega autosalongi – ainukest meie väikelinnas. Ei pruugiks arvata, et mingi tilluke Austraalia linnake oleks sellise prestiižse autosalongi jaoks õige koht, aga Davidil äri edenes. Ta tegi oma tööd nii hästi, et inimesed tulid miilide kauguselt siia uut autot ostma, ja tavaliselt tulid ka teenindusse tagasi.

David oli 192 sentimeetrit pikk ja viimastel aastatel pisut ülekaaluline. Tal olid tihedad mustad juuksed, mis säilitasid kangekaelselt oma värvi, aga olid just aasta enne tema surma hakanud välja langema. David oli võluva ja sundimatult veenva olekuga – läbi ja lõhki müügimees. Ta võis muuta vihase kliendi leebe naeratus ja hästi valitud lohutussõnadega taas oma innukaks austajaks. Ta oli keskkoolis *see poiss* – keda kõik tüdrukud tahtsid, kelle moodi tahtsid olla kõik poisid. Minu jaoks liiga hea – kindla peale – mõtlesin, kui ülikoolis uuesti kohtusime. Tol õhtul vaatasime üle rahvast täis ruumi teineteisele silma ja tundus, nagu kohtusime esimest korda. Tundsin end justkui armastusromaaniga kangelanna või Disney filmi printsess, kes on ellu ärganud.

Kummaline, kuidas isegi mälestus sellest esimesest õhtust pole enam puhas – seda varjutavad süütunne ja ebakindlus. Kas ma tundsin seda ülevoolavat külgetõmmet meie omavahelise eheda keemia tõttu või kuna tahtsin, et keegi võtaks mul jalad nõrgaks? Ma polnud passiivne osaleja, see polnud mingi tasane armumine, vaid täielik vettehüpe tundmatus kohas, eelnevalt kontrollimata, kas see on turvaline. Tahtsin elada muinasjutus ja ütlesin endale, et seda ma teengi, isegi kaua aega pärast seda, kui oli selge, et õnnelikku lõppu ei tule.

Ma kardan isegi praegu, kui temale mõtlen. Ta on surnud ja mina olen kaitstud, aga kardan ikkagi. Võib-olla on kõige selle juures eriti kummaline see, et kahtlemata ma armastasin teda, vähemalt mingil ajal. Vahel tunnen temast puudust, aga järgmisel hetkel vihkan teda nii väga, et loodan, et ta on põrgus ja kannatab just samamoodi kui mina, kelle ta siia jättis.

Davidi vanemad elavad minust seitsme maja kaugusel. Tema isa Wyatt kõnnib tavaliselt igal hommikul pärast kuut oma pomeraniani koertega mu majast mööda. Davidi ema Ivy möödub koertega tavaliselt igal õhtul pärast kuut. Kui olen majaisel muruplatsil, heidavad nad minu suunas jäiga tere ja sammuvad pisut kiiremini edasi. Kui mind pole, heidavad nad pilgu majale, aga ei peatu. Ma tean seda, sest vaatan kella, ja isegi kui juhtun kummalgi ajal väljas olema, kiirustan sisse, kui nad peaksid mööda minema. Tavaliselt jälgin neid elutoast kardinate tagant, sest tahan olla täiesti kindel, et nad *ei* peatu.

Just seda ma praegu teengi. Seisan elutoas, tütar Zoe süles, ja piilun välja tänavale, kui Ivy läheneb. Ta riietub hästi ja hoolitseb enda eest ning selle tulemusena näeb palju noorem välja, kui ta tegelikult on. Ta tavatses mulle aeg-ajalt vihjata, et võiksin oma välimusele rohkem tähelepanu pöörata. Vaatan alla oma retuusidele ja plekilisele T-särgile, mis mul seljas on. Kui Zoe haiglast koju tõin, panin selle särgi selga ja võtsin kohe jälle ära, sest see oli ebamugavalt ümber, aga nüüd on see liiga suur. Ma ei suuda meenutada, millal viimati juukseid pesin – tavaliselt on need korratus krunnis. Ivy oleks vapustatud, kui ta mind täna õhtul näeks.

Näen, et ta jõuab postkasti juurde ja peale selle, et heidab nagu tavaliselt pilgu meie majale, jääb seisma. See on ebaharilik, mu süda hakkab peksma ja ma tunnen seda kogu kehas, kuni kuulen kõrvus. Liigutan end veidi, kiigutades Zoet õrnalt süles, ja kui näen, et Ivy vaatab akende poole, mille taga end peidan, astun sammu tagasi, et ta mind ei märkaks.

See tähendab, et ma ei näe, kuidas ta läbi aia kõnnib, ja kui uksekell mõne hetke pärast heliseb, on see heli mu kõrvadele ja mu liiga vaiksele majale kohutavalt vali ning ehmatab mind, nii et adrenaliin hakkab mu kehas tormama. Mõtlen, et ma ei tee Ivyst välja ja teesklen, et mind pole kodus – aga tuled põlevad ja pealegi... olen üsna kindel, et tal on võtmed. Kas tal on ka selle uue luku võti, selle, mille David pani just enne surma? Ilmselt

mitte. Ilmselt olen kaitstud. *Tõenäoliselt* võin ma teda ignoreerida.

Aga ma ei tee seda. Mul on Ivy vastu sama segased tunded nagu tema surnud poja vastu. Tunnen Ivyst puudust ja armastan teda, aga... ma pole päris kindel, kas ma teda usaldan. Ivy ei suutnud kunagi näha Davidi vigu, isegi kui need olid otse tema nina all. Võin vabalt oletada, et Ivy usub – kõik oli minu süü.

Võib-olla on tal selles suhtes õigus. Tunnen end piisavalt süüdi – ja David ütles mulle täpselt, mis siis juhtub, kui ma ta maha jätan.

Kussutan harjumusest tasa Zoet ja lähenen uksele, seejärel tõmban lapse enda vastu ning lükkan ukse teise käega lahti.

„Ivy,” ütlen nii soojalt, kui vähegi suudan. „Kuidas sul läheb?”

„Hästi,” ütleb ta jäigalt. Ta sirutab käe ja ulatab mulle ümbriku. „Ross tõi selle täna hommikul. See on testamendi kinnitajalt, ma arvasin, et sul läheb seda vaja.”

Võtan ümbriku ja vaatan seda. Aadressiks on *David Gillespie valdus, Winter Street, 15 ja 16 Milton Falls*. Ivy ja Wyatti maja on Winter Street number 21, otse ümber nurga, aga viimastel kuudel on postiljon Ross teinud meie posti suhtes pidevalt iseseisvaid otsuseid. Osa selle aadressiga postist on jõudnud mu ema ja isa juurde ning osa, mis on mulle adresseeritud, on tulnud otse siia.

Ross mõtleb seda hästi, aga see on kohutavalt ärritav ja ma püüan meeles pidada minna postkontorisse ning öelda talle, et *lõpetagu ära* ja pangu post sinna, kuhu see kuulub. Võib-olla teen varsti selle asja ära.

Aga postkontor on otse keskuses – seal kubiseb heasoovlikest tuttavatest ja ilma igasuguse piinlikkuseteta ammuli sui vahtijatest – ja just seetõttu pole ma veel suutnud sinna üksi minna.

Kergitan pisut Zoet oma süles ja heidan pilgu Ivyle ning näen, et ta silmitseb last ja tema huuled tukslevad, justkui tahaks ta midagi öelda. Haaran teise käega uksest kinni ja püüan meie kohtumist lõpetada, öeldes ettevaatlikult: „Noh... aitäh, et läbi astusid...”